

Què n'hem de fer del 12 d'octubre?

Autor: Jordi Bilbeny
Data de publicació: 11-10-2011

En Jordi Bilbeny ens fa una sèrie de reflexions per prendre consciència del significat del 12 d'octubre, així com de l'adulteració d'aquesta diada per ajudar-nos a vèncer els prejudicis nacionals que encara arrosseguem.

Davant de l'interrogant de si hem o no de celebrar el 12 d'octubre, voldria fer unes precisions.
La primera de totes és que el que no podem celebrar és una festa imposada pel govern espanyol, sigui el 12 d'octubre o el 23 d'abril. Les festes han de celebrar-se perquè la ciutadania les celebra o les vol celebrar. I una festa imposada per l'estat espanyol és sempre una festa imposada. Ara bé, dit això, voldria també remarcar que, en aquesta festa precisa, el que l'Estat ens ha volgut inculcar és una gesta nàutica castellana, esdevinguda espanyola per raons d'estat. Una festa que, tal com Espanya ens la ven, als catalans no ens va ni ens ve. Però vet aquí la meva tercera consideració. És cert que l'anomenada descoberta d'Amèrica és una festa aliena a Catalunya? És una festa castellano-andalusa on els espanyols celebren les gestes de la gran ciència naval andalusa i de la seva gran marina? No cal ser gaire espavilats per adonar-nos que Andalusia no va tenir mai cap marina que fes cap gesta remarcable. Que a l'Edat Mitjana l'única marina hispana que va sobresortir per les seves gestes i conquestes fou la marina catalana. I que no hi ha cap ciència nàutica ni cap cosmògraf, ni cap mapamundi ni carta de navegar, ni cap escola de pilots a la Castella dels segles XIII, XIV i XV. Llavors, si la ciència nàutica, la cosmogràfica i la marina important eren a Catalunya, on també hi havien les llotges, els consolats i les cases de contractació, Castella va organitzar i dur a terme sense tot això la gesta naval i científica més important del tots els temps? És clar que no. És evident que és materialment impossible que una gent que no tenia els instruments necessaris per navegar i guiar-se per les mars del món, pogués arribar on ens diuen els llibres que va arribar: a l'altre costat de l'Atlàntic.

Però els llibres estan adulterats. Ara sabem que no es podia editar un llibre sense que passés per la supervisió de la censura d'estat. I que, per tant, la història que l'estat espanyol ha confegit d'aquests fets és totalment desvirtuada i falsa. I anem a la darrera consideració: si En Colom era català, si ho era també el papa Alexandre VI i el bisbe de

Barcelona, Pere Garcia, que és a Roma enllestint la butlla pontifícia d'atorgament de les noves terres als Reis Catòlics i, després ve a Barcelona, on la fa pública; si catalans són els membres de la cancelleria reial catalana que intervenen en l'assumpte americà, com En Joan de Coloma i En Gabriel Sanxis i mossèn Joan Pere; si català és el cap militar de la segona expedició, En Pere Bertran Margarit, cosí d'En Colom; si era també català i monjo de Montserrat el Pare Bernat Boïl, que és el Legat del Vaticà a les terres del Nou Món; si vivien a Catalunya els germans Ianyes Pinçon i En Joan de Cossa, tal com deixa palès la documentació de l'època; si En Colom torna a Barcelona, on és rebut multitudinàriament; si tota la segona expedició els reis i En Colom la preparen des de Barcelona, on amb aquest fi hi signen més de cent documents; com podem dir que els catalans no hi vam tenir res a veure i que aquest fet no ens afecta o no ens incumbeix? I tant que ens afecta. I tant que ens incumbeix. I el més important de tot: ens pertany, perquè forma part de la nostra història i de la nostra civilització.

El 12 d'octubre potser hauria de deixar de ser una festa perquè els catalans, amb una bena als ulls, i amb informació adulterada, deixem de mirar-nos amb recel i menyspreu el que els espanyols ens diuen que hem de celebrar. És clar que no hem de celebrar la festa de l'adulteració documental, de la censura infinita i del rentat de cervell, amb imposició inclosa. Ens faríem un flac favor, per no dir un favor suïcida. El que hem d'aprofitar d'aquest i de tots els 12 d'octubre esdevenidors és la informació, els sentit crític, la restauració del nostre passat, la nova documentació que aflora a través de múltiples estudis. Hem d'aprofitar aquesta festa, no per ploriquejar un altre cop més, o per brindar inconscientment, sinó per recuperar la memòria col·lectiva i passar-la a les generacions futures, que és també el camí més recte i lluminós per recuperar la nostra dignitat: la personal i la nacional. I sortir així, d'una vegada per totes, definitivament, del gran decorat de la mentida i l'alienament en què ens han incrustat els nostres multiseculars exterminadors.

Jordi Bilbeny

* Aquest article també va ser publicat al Butlletí de Notícies núm.1 de L'Assemblea Nacional Catalana - Moviment per la Independència el 12 d'octubre de 2011.